

A SAMO SAM ŽELEO DA SE VRATIM U TVOJ IZBLEDELI ŽIVOT

Noćas sam potpuno sam u sobi koja mi ne pripada više od tebe. Poludeću kao muško dete pred ulazak u pubertet – mogu da prepoznam znake: oni se vraćaju umesto tebe. Iskoćicu iz masne, lojem zapušene kože ako ne budeš spavala sa mnom. Iskoćio bih i kroz prozor, ali ova gola soba je ukopana u podrumu i nema prozora za iskakanje, samo za gvi-renje prema mutno osvetljenom kraju tunela. Nije me briga za visinke razlike jer ćemo se sresti u astralnom aeroplanu.

Ne vidim te i postaje sve mračnije. Danas je trebalo da obiđemo Vinaverov park. Ali, debeljušne obeliske u niskoj travi brojao sam bez tebe i nadevao im imena koja su bila izmišljena za tebe. Predano sam dodirivao te spomenike, njihova granitna tela, iako su me neki turisti pitali da li hoću da im dobacujem kesice s kečapom. Pokazao sam im kako se naručuje pomfrit bez daljinskog upravljača, i nastavio da se relaksiram ne obazirući se na samoću društvenog života. Bacao sam frizbi samom sebi pred tim izgadnelim prethodnicima Velike Najezde. Dok sam hvatao plitko tanjirastu plavu plastiku, razmišljao sam da li zaista ne želiš ponovo da me vidiš. Kada sam završio s mislima u mojoj glavi, samo sam slegnuo ramenima. Ionako ću ostati s tobom na ničijoj zemlji. Tamo te vazduh čuva i smiruje i prosto osećaš kako je tiho odavde do mora.

Imao sam puno toga da ti kažem o toj tišini, ali ti nisi jedina osoba koja može da me čuje. To me čini konfuznim, izgubljenim u čekanju da zrak padne na mene. I onda se obično ne sećam šta treba da se desi posle. Ne znam čak ni reči koje je trebalo da izgovorim. Ali moj razdeljeni mozak ne brine zbog toga. Čekajući na neuzvraćenu milost, shvatiću već da sam bio krut. Ukočen od lutanja u mestu svuda unaokolo. Jedino čega se zasigurno sećam jeste da smo bili zajedno ove nedelje. To nije toliko čudo. Poznajemo jedno drugo iz života drugih ljudi. Danas si mi nekako izmakla. Ali dokazaću ti svoje znanje o tome šta se dešava kada neko neželjen poludi. Videćeš šta je *unutra* kada te presretnem u astralnom aeroplanu.

A onda ćeš me odvesti gore do Severa, da se tvoji tata i mama uvere kako Zoran nije tako loš i kako iskreno želi da se vrati u tvoj život. Možda će mi tata pokazati polja koja se koriste za bazanje do omiljenog visećeg mosta ispod kojeg ne protiče reka. Možda će mi pokazati neprohodni put koji vodi preko visokog grebena. Možda će me mama pozvati da uđem u kuću i ponuditi mi javorov sirup.

Cveće u njihovoj blizini miriše tako jako da me je skoro oborilo. Latice su svuda i one bi ublažile moj pad i pomogle da se sve promeni naglavačke. Daj mi pauzu, dozvoli mi predah. Ne tražim od tebe da mi pripaljuješ ručno smotanu cigaretu. Pokaži mi porodično

sedlo i uzengiju i napraviću prasak. Beng-beng ljubav želi da se vrati u svoj život, koji je čeka u astralnom aeroplanu.

Čekaću dugo ako je to ono što je potrebno, ali jednoga dana želim da pomognem mami kada donosi palačinke. A vreme je vaistinu protračena magija. Jer ono što je nekad bilo štene sada je pas. A ono što je nekad bilo prase sada je svinja. Nemoj ovo nikome otkriti, da me ne bi otkrili. Životinjama je zabranjeno da lete u astralnom aeroplanu. Baš kao što su tebi tvoji tata i mama zabranili da budeš usedelica.

Zato sam noćas zbog tebe svučeni i sam u iznajmljenoj sobi u kojoj se plaća u kešu da se ne bi sanjalo. I jedino zbog tebe napustiću ovo mesto i otići lud, stazom kojom promiče svetina u bermudama. Osvetljena zujećim neonom koji ispušta vreli „baz“.

Vidiš, taj „baz“ curi kao med, klizi kao razređeni sutlijaš, leti kao tvidli-tvidli-tvi, koji ptice cvrkuću kad nadleću detelinu i bele rade. Sve to nije uzalud, ali tvoj glas je gospodar zarobljenog proleća. Zvuk tvog glasa je najsladši zvuk koji sam čuo. Iako ne znam da li ću postati njegov ljubimac. Tako je to sa glasovima. Onima u glavi i onima okolo glave.

A spuštajuće-podižući „baz“ zuji dalje, približava se i udaljava. Niko ne spori da pčele pevaju dobro i složno, skoro kao ptice. Ali tvoj glas jedini može da natera moderne ljubavnike iz vinilske doline da ne učine pogrešnu stvar iz puke pristojnosti. Čak ni oni koji su odabrali da budu moderni do *šika* i zato prestali da budu ljubavnici – čak i oni vode računa da ne povrede travu u raspuštenoj, detinjastoj okolini plesnih poligona. Od močvarnih suza trava u tim krajevima raste uspravno i strogo uvis, i vidi šta se dešava i sa one strane odakle dopire tvoj glas.

Samo što mi ni njegova crkvena prodornost ne može pomoći da razrešim misteriju: Zašto svako voli zvuk voza koji lagano nestaje? Zašto niko ne želi da ostane na peronu kada se putnici razidu? Ja sam u jednom takvom trenutku razdvajanja, iščekujući da iščeznu od mahanja pomahnitali oproštajni pozdravi, ugledao omot žvakaće gume. A lepo su rekli tvoji pročitani pesnici kako ne treba spuštati pogled – to je dubok pad.

Poverovao sam da sam taj omot žvakaće gume video posle regularnog ručka, koji uključuje pribor za jelo, sto i stolicu, nacrtani jelovnik i notnu svesku za beleženje glasova i prikupljanje mrvica. U stvari, video sam ga tek onda kada više nisam video tebe. Postepeno se pojavljivao sa ostacima na zgužvanoj gomilici. Zaboravljena mala garava šala. Prepoznao sam ga na vrhu pepeljastog uzvišenja. Omot žvakaće gume ispljunute iz prljavih duvanskih usta. Moje oči ne mogu da se odvoje od tog spljeskanog prizora. Voleti izbledele boje koje će završiti na đubrištu. Dok zamišlja taj kraj moje srce radi bampove u otkucajima.

Uflekani omot žvakaće gume izbledeo od kiše koja ga ne može oprati. To morate da vidite sami za sebe, ne mogu da objasnim rečima. A opisivanje nečeg takvog može da zabolji jer uvek na kraju *bilo šta* liči na mene, iako je totalno izvan mene. Jednostavno, omot žvakaće gume osušen na suncu kao ispresovani list koprive. Sigurno da ima još nekog ko odložene i bačene stvari oseća na ovaj način. Ne mogu ja biti jedini čije srce preskače i udara kao da na kamiondžijskom parking-u uči karijski ples.

Moj um je tih kada su mi misli spore. Prestaću da učim šta je ono što želim da znam. Trebalo bi da živim u starinskom svetu gde je red nešto sa čim se rađaš i gde nikada ne poželiš ništa osim onog što je tvoja porcija ljubavi i gubitka. Nikada neću imati i mesec i

sunce, ali oni ni ne znaju jedno za drugo. Jedino što oboje vide jeste senka nalik na mene kako sakuplja omote žvakaćih guma. Oni su puni vetrova koji će me oduvati do mojih prijatelja među drvećem u dauntaunu.

Dete predgrađa zna da se ne može pobeći od izbledelog šarenila rđe što upija svaki zrak svetlosti ovog dana u kojem blenem u omot žvakaće gume kao skitnica. Uličar prepoznaje bezobraznu stvarčicu što krije prljave sokove. Nema sumnje da je omot žvakaće gume pun nečistoće i rizle, ali boje poput ovih ne možeš da koristiš kao otrov za pacove. Suviše su pregorele da bi nestale bez tragova. Moje srce nikakva krv ne može da pokrene i odvoji od njih. Te boje me hipnotišu i volim ih. Ovo moram da kažem. One me uzbuđuju više nego bilo šta drugo što je putovalo kroz mene na današnji dan pre mnogo vremena. Volim izbledele boje koje će završiti na centralnom đubrištu, gde će moj želudac pulsirati kao da hoće da iskoči iz stomaka i učlani se u sindikat đubretara.

Sve što je bilo posle tebe desilo se pre nego što sam stajali jedno uz drugo, čekajući da se ukrcamo u astralni aeroplan. Umoran sam od zaboravljanja onoga što se desilo posle. Zato što to „posle“ možda i ne postoji. Ostalo je lebdenje.

A ono jedino čije *lebdenje* niko ne poriče jeste omot žvakaće gume koji sam video dok sam hodao – ispravno i bez skretanja. Ugledao sam u koraku izbledelo zelenu i jedva da sam bio u stanju da razgovaram sa njom. Dok sam vrludao između vucaranja i smucanja bio sam nejasna žuta mrlja. I posle tolikog stražarskog tumaranja prepoznavao sam sebe. I doista sam poželeo da me omot žvakaće gume odvede kući. Sve je već ionako iskorišćeno i raspakovano i obeleženo. Jer sve što je na mom putu postoji zato da bude još jednom upotrebljeno.

BILO NAS JE PUNO A ON JE BIO JEDAN

Dakle, dobro smo videli – tamo je Suvi Sneško u supermarketu sa dobro osvetljenom mešovitom robom. Očigledno je da domaćice koje tu kupuju nisu nikada pre videle *nešto ovakvo*. Čujem kako se, sasvim očekivano, žale menadžeru: „Uklonite tog Sneška iz radnje!“

Ali Suvi Sneško nije nikakva banda iz kvarta ili begunac iz komšijskog geta. A domaćice ga zagleduju podozrivo, sa bezbedne razdaljine. „Pogledaj“, podgurkuju se zaverenički, dok ih odaju histerični glasovi, „izgleda kao nabubrela mančmalou.“

„Bez čokoladnog preliva“, zaškripi druga glasom staračke izgadnelosti i nezasitosti.

„Sa sunđerastim ušima iz kojih se cedi prljava pena“, gadljivo dodaje treća domaćica.

„Kao pokvarena bundeva kojoj je istekao rok trajanja“, zaključuje četvrta grupni opis.

One neukusno preteruju, ali Suvi Sneško ne obraća pažnju dok raspoređuje artičoke, karfiol, prokelj, brokoli i kelj. Izgleda da ne mogu da ga se otarase ni kreštavim gundanjem, ni nanišanjenim kletvama, ni streljajućim pogledima. On se, uprkos očekivanju njihovih razuma, i dalje ne otapa, ne smanjuje se i ne menja svoj čovečuljasti oblik. Niti kvasi ugažene podne pločice koje se obavezno čiste rastvorenim hemijskim sredstvima namenjenim uklanjanju tragova ljudske obuće, nakon što se radnja isprazni od kupaca i posmatrača, zatvori spolja i iznutra, a onda prebroji i preda pazar u blagajnu nalik sefu.

To se ne tiče Suvog Sneška – on ostaje u dnu supermarketa, blizu rashladne vitrine sa teletinom, piletinom, smrznutom ribom iz Argentinskog mora, i čitava situacija postaje zagrobna. Sujeverne i nervno ostarele domaćice žele da ga povrede, da ga zbune, da shvati kako mu tu nije mesto – tu gde one biraju i kupuju namirnice za ručkove i večere, kao i preparate za čišćenje kupatila i prskanje žutih mrava i bubašvaba.

Ja nisam domaćica i meni se dopada Suvi Sneško, mislim da je baš pravi, vrlo lep i uočljiv lik. Želim da mu pomognem i ne mogu da podnesem da ga gledam kako se pravi da nije povređen.

Porazgovarao sam sa menadžmentom veletrgovinskog lanca koji povezuje okolne četvrti u zajednički komšiluk. Mislim da smo rekli neke stvari koje *on* može da razume. Svaka senzacija može biti komercijalna ukoliko je otvorena za saradnju. A svi mi koji smo učestvovali u razgovoru o prometu i podeli preostalih procenata bili smo pripitomljeni primerci naših dvojnika.

Iako niko pouzdano ne zna da li je pobožan ili nekršten, Suvi Sneško radi svaki dan sve bolje u supermarketu. To mu pomaže da postane tolerantan tako da njegova zaleđenost počinje da otopljava i razblažuje osoblje i one koji su se tu zatekli ili svratili, a nisu domaćice. Sviđa mi se što vidim da ga menadžer tretira onako kako smo se dogovorili.

Dežurne, stražarske domaćice, pomalo izgladnele iznutra, ne prestaju da ga doživljavaju kao opasnog stranca. Kažu da je avionom stigao iz neke laboratorije na Aljasci. One ne kriju da žele da „to smešno strašilo“ izleti kroz glavna vrata *njihovog* supermarketa, kroz ona ista kroz koja će i one ponovo morati da prođu, makar jednom u nedelju dana.

Ali meni to nije smešno. Za mene je to stvarnost. A Suvi Sneško voli da bude koristan, voli da jede gotovu hranu koja se ne stavlja u mikrotalasnu pećnicu, voli da skače dok premešta artikle i druge stvari.

Ipak, Suvi Sneško najviše želi *pažnju*; gladan je pažnje skoro koliko i ja. Krivim svet zbog toga. Svet je veliki. Svet je star. To je njihova greška. Zato sam naučio Suvog Sneška da se ponaša tako da nema veze sa svim tim svetom, da nema vremena za njih.

Ali onda kada se relaksiram i opustim, dopustim da me sretnu ljudi kojima se sviđam. Oni žele da mi se približe i da mi pokažu svoja hologramska osećanja. To pomaže da se živi dalje u iznajmljenim, zamračenim sobama. To takođe pokazuje da nisu svi ljudi domaćice. A nisu ni sve domaćice iz kraja loše. One su samo siromašni snobovi i nikada neće imati ono što se nisu usudile da požele da imaju. Za njih su šareni crno-beli televizori, statični telefoni, automobili na navijanje, modni magazini sa šnitovima i moderne sudopere bez slivnika.

A rastužena pažnja puna unutrašnje ljubavi stoji u ćošku supermarketa i čeka da joj neko kaže: „Želim da se nekom dam i pustim ga da mi učini ono što mi niko nije učinio.“

Suvi Sneško ima nerve da izdrži odbijanje i rugalački smeh i lažnu grubost. Zato jer je video stvari iz aviona kojim je stigao. Video je da svi oni hoće svog Suvog Sneška. I čuo je zasađeno drveće, i amfetaminski vetar, i otkopane kontejnere, i zakopane beskućnike, i podzemnu železnicu i nadzemna kola „Hitne pomoći“, i seobu pacova izvan pešačkog prelaza, i pijane kočnice, i zujanje pregrejanog neona, i škripu policijskih lasteks pantalona... Evo, sada ih čujem i ja kako pevljivo šapuću pesmu; zvuči kao da ližu lilihip sa ukusom manga iz *našeg* supermarketa. Kao neka vrsta međusobne borbe vokala i bubnjeva. Kada

se potrudite, saznaćete da je to izvesna plemenska himna koja se peva uz različit ritam sa monotonim refrenom koji glasi: „ja-ja-jajajajaja!“...

MALO ISPOVEDANJE O DŽINSU

Ove farmerice na meni skroz su se rašljampavile. Niti one nose mene, niti ja nosim njih. Skoro da su krpa. Mrtve nogavice, razvučene, bez pada, landaraju bez ikakvog ritma. Izgubile su *čiroki komandu*. Džins se istanjiо toliko da se kolena naziru kao dojke u providnoj majici. Dlake se probijaju kroz rasparene šavove. Izgledam kao tata sa punim radnim vremenom. Premda je džins oduvek bio bliži mojoj majci. Sedeo joj je na krilu dok je čitala. Njihao se na vetru dok je igrala odbojku u dvorištu sa tetkinom zdepastom decom. Razumete već da se tu radilo o pomami upakovanoj u džins. I ko takvoj da joj dozvoli da se odvoji od svojih dugih paradirajućih nogu? Ali i to je prošlo, poput vladavine bermuda na hotelskim plažama.

Stariji sam od mojih farmerki i znam kada je vreme za nove. Uhvatio sam taj trenutak – moj džins počinje da se raspada tako da svi to primećuju i njihove oči me optužuju da ima nečeg trulog u meni. Ja nisam jabuka, nisam ni crv, samo nehajni mladić u potrazi za novim farmerkama. Bojim se da negde usput ne izgubim svoju bezbrižnost. Jer svi prodavci mi nude Levis, iako im nikakva imena nisam spomenuo. Da se razumemo pre ulaska u šoping tunel: Levis je za one koji čekaju u redu. Ne vidim sebe među njima. Ja nisam u redu. Ja čekam sam. Zašto ne Lee? Pa, geostrateški položaj je ponekad važan kada hodaš. U redu, dosta diplomatije, ionako ne umem da budem neiskren. Moja tetka mi je od malena govorila kako Lee pravi modele za iseljenike, i zarađuje na razlici između jeftinog i polovnog. A ja se još nisam ni uselio. Ja sam starosedelac u raspadnutom džinsu. A zašto ne Wrangler? Zato jer mi nikada ne stoji dobro, bez obzira na veličinu. Mislim ozbiljno i mislim na uličnu udobnost. Ne nabrajajte dalje jer i Rifle traže isto žrtvovanje. Moji kukovi nemaju prostora da se mrdaju. I moj mali Bum oseća se zarobljeno unutra. Ni kolena ne mogu da se igraju.

I tako, celu prodavnicu pretresem i prevrnem dok ne pronađem moje omiljene Kukenaken. Proverena ručna izrada, stara škola štepanja i sužavanja rupica za mesinganu dugmad. Hej, Južna Koreja ne stanuje više u Novom Pazaru! Otisnula se na Pacifik. Brušeni džins, kuvani džins, kruti indigo džins – sve nijanse neba su na mojim preponama. Volim taj škripavi zvuk zatezanja kada se bedra spremaju da promene pozu. Volim da se čuje kada ustajem od stola. U ovim farmericama uvek osetim ono strujanje naniže koje nagoveštava promenu godišnjih doba. Kukenaken zvoncare – reč iz prošlih dana koju sam ponovo čuo i osetio se kao da sam pronašao prijatelja. Svakako i *frula* kroz je u mom srcu. Farmerke nisu donji veš. Treba ih menjati samo kada napolju zagusti. Kada se izgustira ono iznošeno osećanje da imaš stav koji se prepoznaje i koji niko ne pokušava da promeni.

Medeni pojas, fluidne nogavice, našiveni geometrijski džepovi širine fotografija uzetih iz tuđeg albuma. Čekajte, šta znači ovo poslednje? Niko ne zna da objasni kako se to dogodilo. Otkud te fotografije pozadi, kada nisu novčanice i ništa se njima ne može platiti: ni

soda, ni kabeza, ni milkšejk, ni žvakaća guma? Sve je čudno, ali uvek moraš biti spreman na sve kada kupuješ novi džins. Te nepoznate fotografije sam gledao ali ništa nisam video – osim mojih novih farmerki. Tek je to bila vreća puna iznenađenja. Otkrio sam da još uvek uče kako da veruju sebi dok dodiruju asfalt ispod potpetica. I pored debelog vojničkog kožnog kaiša sa krstastom kopčom one uče kako da se opuste. Zar je moguće da čak i uz prijateljsku centrifugu i aromtični omekšivač one još uče da vole sebe? Primetio sam i da uče kako da budu strpljive sa mojim prstima na šlicu. Farmeri su krivi za te predrasude.

Okačiću ih na čiviluk, da predahnu. Neka sagledaju stvari s visine. Neka vide koliko je svet razgaćen i koliko ne mari za pripijeni izgled i utegnuto držanje. Videće kako se ulazi u raskopčani štitić i kako se izlazi kroz vrata koja ne moraju biti u zidu. Oh, da li će moje nove farmerke shvatiti o čemu govorim?

Možda su se uželele mračnih čoškova u američkim plakarima? Možda ne mogu da prežale što su definitivno raspakovane iz dilerskog celofana? Normalno je da im nedostaje njihov dom ako toliko vremena provode u Rimu i Parizu. Nesigurnosti se ukrštaju na svakom putovanju, to je opšte poznato stanje. Naročito kada igraš poker u svlačenje ispod zelenog svetla u hotelskom lobiju. To je velika impresija. To nije zakrpa između nogu, niti zamena za sećanje. Da li ja shvatam šta mi poručuje Kukenaken?

PUSTI JE DA IDE U MRAK

Nekada ste se isticali zajedno, ali ti si nastavio da se ističeš i kada te je ostavila bez oproštajne žurke. Ne sačekavši da naš bend završi svirku i siđe sa niskog stejdža u visoke predele šanka, gde ste često stajali jedno uz drugo, nalakćeni na zajednički bokal vina.

Neko je uzeo pazar, neko je pokupio ulov, neko je sproveo nekoga kroz razigrani špallir, neko je odustao da položi kauciju za vađenje iz traljavo režiranog filma, neko se uspešno nakalemio na trnovu ružicu.

Istrpeo si čitanje stenografskih beleški posle racije u klubu, u kojima se ona spominje potpuno odvojeno od tebe, zatečena na sasvim drugom poslu u kojem nije bilo mesta za tvoj muški elan. Posle toga si metanisaio toliko da mogu da te citiram: „Moguće je da se ona više ne vrati, ali uvek će biti ovde. Jer, kada srce jednom upozna ljubav – nema načina da postane stranac. Samo me pogledajte pažljivo i videćete o čemu vam govorim. Njen skakutavi osmeh, njeno kolutanje očima, njena zamišljenost, njeni nokti zariveni u moj dlan – sve to možete da vidite na meni.“

Ja bih ovde stao u ime svih onih prijateljskih laži izrečenih u gorkoslatkoj prošlosti koju podelismo ne jednom već više puta. Ali, eto, ona se ipak vratila, i to sa svojim starim dečkom-ljubavnikom. Taj joj nije nikakav izazov, niti želi da se suočava sa njegovim iskušenjima. Samo što to nije neka uteha jer tebi nijednom nije odgovorila na pisma koja si joj slao. I sada si zreo za ljubomoru zbog vremena koje je taj providni anonimus proveo s njom, radeći providne stvari koje se naziru u njenom istanjenom struku.

Žarko želiš da joj na fin način staviš do znanja kako joj njen momak nije prijatelj, i da ona nema blagog pojma s kakvim kompleksiranim svodnikom se upetljala. Naravno, ona

te neće saslušati jer nije od onih koje slušaju – čak ni muziku sa radija ukrašenu reklamama za održavanje lepote i savršenstva. Jedino iz navike prelista horoskope iz bajatih časopisa dok čeka u perionici veša na svoje izvrnute krpe.

Svakako da se drogira: snifanjem, gutanjem i pušenjem. Zar si očekivao da pije samo šampanjac iz zabave i želje da bude otmena kad se otkači? Ne brini se o alkoholu, sve je u redu kad je u perionici veša. Tebe žuljaju stare cipele, sa centrifugom u đonovima. Umislio si da ćeš bosonog neprimetnije šetati po njenom komšiluku. Očajnički pokušavaš da pričaš sa njom, ali ona nije ničiji ispovednik. Uveravaš sve u najbližoj crkvi kako samo želiš da je upozoriš da njen momak nije dobar vernik, te zato nije regularan kandidat sve i da je u pitanju divlja vanbračna kombinacija. I divlji podivljaju, a kamoli neće pitomi grešnici. Reči nisu krive, a ni prave. Reči čine da se tvoja propoved odbija od tvoje zabetonirane senke. Uskoro ćeš primetiti da ljudi u crkvi skreću poglede prema vitražu jer je u toku venčanje nekoga iz njihovog krvnog sistema, i ti ne možeš da im zameniš cevaste orgulje, niti žele da pridržavaš uspravni sanduk koji služi kao oltar. Ovo je čudna ceremonija kao što se često dešava zbog neopreznog mešanja mirisa tamjana i bosiljka. Kruna od perja iznad glave prekrivene velom podseća te da moraš biti na visini zadatka. Zato se uštini za obraz, i ne popuštaj stisak dok ne osetiš bol kako počinje da tinja sve jače, sve slobodnije, sve bezobzirnije. Kada više ne budeš mogao da izdržiš tu prostačku patnju, pomazi svoje lice, izmasiraj slepoočnice, pogladi zategnuti podvaljak. I tada ćeš čuti šta ti sve vreme govorim, uz grimase nalik majmunskim molitvama.

Pusti je neka slobodno ide u mrak. To je najviše što možeš da učiniš za nju, barem dok je živa. Pusti je neka ide kuda je krenula. Tamo ima svega što se usudila da ikada poželi. A kada se nagleda sebe u tamnim ogledalima, naučiće kako da se izvuče i potone, izvan sebe i izvan svake ljubavi. To je veština zbog koje ćeš poželeti da je više nikada ne vidiš. Čak ni u njenim snovima koje ne prestaješ da sanjaš.